

Naši

12. ledna 2022, 14. repríza

Žena, 21 let, studentka
scénografie

Hraji v poloprofesionálním divadelním souboru, pracuji v několika divadlech – Reduta (jako uvaděčka/rekvizitářka), Městské divadlo Brno (v malírně), Co.labs (fundus/bar). Do HaDivadla chodím pravidelně, na některé inscenace i vícekrát, a obecně do divadla, mimo práci, jednou až dvakrát týdně.

VEČER PO PŘEDSTAVENÍ:

V jakém rozpoložení jste na představení přišla?

Byla jsem dobře naladěná, vyklidněná. Byly jsme také na tvůrčí intervenci se světelnou terapií. A dokonce v některých momentech a úsecích jsem vnímala jisté propojení s představením.

Co Vás přivedlo na dnešní reprízu Našich?

Já se snažím chodit na všechno, co se tak v Brně hraje, abych měla přehled. U mě významně rozhoduje termín, kdy někam můžu přijít. I když v HaDivadle jsem často. A taky jsem chtěla zkusit tu terapii (pozn. Tvůrčí intervenci k představení Naši v podobě světelné instalace Michala Mitra), protože je to zrovna něco, o co se zajímám.

A jak se cítíte teď po dohrání představení?

První bezprostřední dojmy?

Místy jsem cítila silnou frustraci. Totiž – silně jsem se ztotožňovala s nejmladší postavou a přesně si představila, jak jiná se cítím doma. Sdílela jsem to nepochopení. Taky jsem přemýšlela, jaké by to bylo, kdybych na představení vzala třeba mamku. S kým by souzněla zase ona. Zároveň ten konec obrácený do jakéhosi sentimentálna mě navrátil do podobného stavu, v jakém jsem přišla, akorát s tím, že zhlédnutí představení ve mně navíc probudilo spoustu otázek k diskuzi.

NA DRUHÝ DEN:

Co se změnilo oproti dojmům ze včerejška?

Cítím, že u mě byla změna poměrně velká. Asi hlavně proto, že jsme si o představení potom ještě povídali, a to i s lidmi, kteří ho viděli už před nějakou dobou. Myslím, že se ve mně více rozvinul stesk po domově a rodině, který je ale stejně překrývaný nedostatkem času. Už mám určitě větší odstup a vidím čím dál tím větší propojenost se světelnou instalací i se mnou samotnou.

PO TÝDNU:

Kdy jste si na představení, které jste navštívila už před týdnem, vzpomněla?

Na zážitek jsem si znova určitě vzpomněla při další návštěvě HaDivadla, stejně tak jako při nemalém vzpomínání a vyprávění si o světelné terapii jako o spojovacím zážitku mě a kamarádky.

Zjišťovala jste si sama dále něco více o tématu, kontextech, nebo principu světelné terapie?

Anotaci jsem četla už před zhlédnutím představení a po něm jsem si už dál nic nestudovala. Tedy alespoň ne přímo. I když jsem určitě něco, co se týkalo environmentu, zaznamenala a zpracovala.

Vedl Vás zážitek z představení k následnému sdílení s dalšími lidmi?

Určitě. Jak už jsem nastínila, tak jsem vše sdílela hlavně s kamarádkou, se kterou jsem se během světelné terapie celou dobu držela za ruku. Na to celé jako na proces rády vzpomínáme a mluvily jsme o tom i s dalšími našimi přáteli.

PO MĚSÍCI:

Od představení uběhl už měsíc. Můžete říct, že je pro Vás zážitek z něj ještě živý?

Ve výsledku už moc ne, sama bych očekávala, že si budu ještě teď pamatovat větší detaily. Ale zůstaly ve mně spíš různé linky, které se teď tak svévolně rozvíjí. A k tomu zůstal také zážitek z hry jako takové. Zvláště bych pak zmínila světelnou terapii, kterou si naopak pamatuji podrobněji, ale to zřejmě kvůli větší interaktivitě a jedinečnosti projektu.

Změnil se třeba nějak Váš dojem nyní oproti původnímu?

Nijak výrazně, jen se krystalizují pro mě důležitější témata. I když je pravda, že si občas vzpomenu na nějakou tu spojitost s právě probíhající situací. A to mě baví.

Zpracováno dle dialogu vedeného Terezou Chvátalovou

